

Sygn. akt II CZ 167/11

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa Ewy M.

przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej Nieruchomości
przy ulicy Ż. [...] w S.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli ewentualnie o ustalenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 15 grudnia 2011 r.,

zażalenia powódki

na postanowienie Sądu Okręgowego

z dnia 31 maja 2011 r.,

**oddala zażalenie i zasądza od powódki na rzecz pozwanej
kwotę 1.200 (tysiąc dwieście) zł tytułem kosztów postępowania
zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 31 maja 2011 r. odrzucił skargę kasacyjną Ewy M. z uwagi na jej niedopuszczalność. W uzasadnieniu wskazał, że wartość przedmiotu zaskarżenia w niniejszej sprawie, mającej charakter majątkowy, nie przekracza progu dopuszczalności skargi kasacyjnej, tj. kwoty 50.000 zł. Nadto - w ocenie Sądu Okręgowego - również wartość zgłoszonego przez skarżącą żądania ewentualnego „o ustalenie” nie przekracza granicy dopuszczalności skargi kasacyjnej.

W zażaleniu na powyższe postanowienie powódka wniosła o jego uchylenie, zarzucając Sądowi Okręgowemu naruszenie przepisów prawa materialnego - bez wskazania konkretnych przepisów - przez jego błędną wykładnię oraz niewłaściwe zastosowanie i w rezultacie przyjęcie, że przedmiotowa sprawa ma charakter majątkowy oraz naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 398⁶ § 2 w zw. z art. 398² § 1 k.p.c., art. 328 § 2 w związku z art. 361 w związku z art. 13 § 2 k.p.c., art. 232 w związku z art. 13 § 2 k.p.c. oraz art. 233 § 1 w związku z art. 13 § 2 k.p.c., a także podstawowych zasad rządzących procedurą cywilną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

U podstaw podniesionych w zażaleniu zarzutów legło przekonanie skarżącej, że rozpoznawana sprawa nie jest sprawą o prawa majątkowe. Zapatrywanie to trzeba jednak uznać za błędne.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało już wyjaśnione, że sprawami o prawa majątkowe w rozumieniu art. 398² § 1 zdanie pierwsze k.p.c. są sprawy, w których zgłoszone żądanie zmierza do realizacji prawa lub uprawnienia mającego bezpośredni wpływ na stosunki majątkowe stron, a więc ma na celu zmianę lub utrzymanie dotychczasowego stanu majątkowego stron. Dla rozróżnienia majątkowego i niemajątkowego charakteru sprawy nie ma znaczenia charakter zgłoszonego roszczenia; sprawami majątkowymi są zarówno sprawy o świadczenie, jak i o ustalenie lub o ukształtowanie stosunku

prawnego lub prawa, jeżeli zgłoszone żądanie zmierza do realizacji prawa lub uprawnienia mającego bezpośredni wpływ na sytuację materialną stron (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 8 listopada 2001 r., III CKN 568/01, niepubl.; z dnia 8 grudnia 2005 r., II CZ 110/05, niepubl.; z dnia 6 października 2006 r., V CZ 67/06 niepubl. i z dnia 15 grudnia 2006 r. III CZ 85/06, niepubl.). W uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 1981 r., III CZP 12/81 (OSNC 1982, nr 4, poz. 44), mającej moc zasady prawnej, wyrażony został pogląd, zgodnie z którym roszczenie o wyrażenie zgody na przeniesienie własności nieruchomości w wykonaniu umowy zobowiązującej do przeniesienia własności, realizowane na podstawie art. 64 k.c. i art. 1047 k.p.c., jest roszczeniem o charakterze majątkowym.

W świetle przytoczonego stanowiska judykatury, nie ulega wątpliwości, że zgłoszone w pozwie roszczenie o zobowiązanie Wspólnoty Mieszkaniowej Nieruchomości w S. do złożenia oświadczenia woli o przeniesieniu na skarżącą prawa własności zaadaptowanej przez nią powierzchni strychowej, jak też żądanie ewentualne w przedmiocie ustalenia, że skarżącej przysługuje prawo do nabycia spornego lokalu po cenie uwzględniającej 50% bonifikatę z tytułu nabycia lokalu znajdującego się w budynku wpisanym do rejestru zabytków, zostało uwarunkowane interesem ekonomicznym.

Zgodnie z art. 398² § 1 zdanie pierwsze k.p.c., skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych. Skarżąca w pozwie oznaczyła wartość przedmiotu sporu na kwotę 12.356 zł. Wnosząc apelację, również wskazała tę kwotę jako wartość przedmiotu zaskarżenia. Bezspornie zatem wartość przedmiotu zaskarżenia skarga kasacyjną jest niższa od wartości warunkującej dopuszczalność tego środka zaskarżenia. W tej sytuacji Sąd Okręgowy w S. zasadnie odrzucił skargę kasacyjną powódki jako niedopuszczalną.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji. O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie art. 98 §1 i art. 108 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ oraz art. 391 § 1

k.p.c. i § 6 pkt 5 oraz § 12 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349 ze zm.).